

State of the Queers

Het gaat ontzettend goed met de queers. We are thriving... Ja, als we natuurlijk even vergeten wat voor kabinet er voor de deur staat. Met Geert Wilders die ja, iets zei over woke-dictatuur of zo? En dat we het door z'n strot duwen? Misschien houdt Geert wel van deepthroaten, daar zal hij vast goed mee scoren op Grindr. Of wat dacht je van die ene *guy*, meneer functie-elders? Die met zijn partij random ineens heeft besloten dat ze de verruiming van de Transgenderwet willen blokkeren? Ineens heeft die Pieter het vreselijk benauwd: want stel je voor dat er straks ineens allemaal vrouwen hun geslacht op hun paspoort wijzigen naar de M van man. Wat gaat dat werkgevers wel niet kosten? Dat is trouwens een gejat grapje van een of andere witte man op social media, maar goed, zie het als herstelbetalingen want ik wil niet eens weten wat zijn voorouders allemaal gejat hebben.

Maar hey! Het gaat echt heel goed hoor, met de queers. We staan allemaal alweer te trappelen om straks tijdens de Amsterdam Pride in onze glitterpakjes die woke-dictatuur door iedereen strot te douwen. Ach ja, Amsterdam... ons homoseksuele walhalla van 27 juli tot 4 augustus! Maar dan is het natuurlijk wel van belang dat we even vergeten dat er 22 aangiftes en 23 meldingen zijn gedaan van LHBTQI-gerelateerde "incidenten" tijdens de Pride in Amsterdam vorig jaar. De incidenten betreffen belediging, mishandeling, discriminatie, diefstal/vernieling, poging tot doodslag en wederrechtelijke vrijheidsbeneming. Dat is een fancy verzamelnaam voor ontvoering en gijzeling. *The more you know!* Kei gezellig!

Iets minder gezellig is de mishandeling van een homostel in het AZC in Ter Apel. Er werd "Gays, Gays, we will kill you!" tegen de slachtoffers geroepen tijdens de steekpartij. Een van hen moest door zijn verwondingen naar het ziekenhuis... Maar verder gaat het super hoor! Met die queers... Ja want in Nederland kun je echt veilig jezelf zijn zeggen ze, en het zou moeten kloppen denk ik zo want na een flinke daling de afgelopen jaren zijn we maar liefst 1 plekje gestegen in de Rainbow Europe Index. Toch staan we nog altijd niet in de top 10 en doen we het slecht op het gebied van beleid voor intersekse personen en LHBTQI-gerelateerd geweld. Maar hey, wij waren er wel als eerste bij hè, op 1 april 2001. Hartstikke gezellig dat huwelijksbootje instappen! Laten we niet denken aan de 'HOMO' scheldpartijen vanaf de kade.

Het gaat gewoon prima, het is niet voor niks dat vorig jaar voor het eerst een trans vrouw Miss Nederland won! Dat Rikkie Kollé, de winnaar in kwestie, vervolgens met de dood bedreigd werd door Jan en alleman, laten we dan heel even in het midden. En dan heb ik ook laatst nog iets gelezen over een rijzende ster in het vrouwendarten, Noa-Lynn van Leuven, die toevallig ook trans vrouw is. Van Leuven schreef kort geleden geschiedenis door als eerste vrouw een PDC Challenge Tour te winnen. Ik weet verder niks van darten maar als je geschiedenis schrijft, ben je volgens mij wel een grote. Daarna won ze trouwens nog van haar Nederlandse teamgenoot in de Women's Series. Die teamgenoot deed toen een grote huilie pruilie, zieliepielie, 'ik kan niet tegen mijn verlies'-mental breakdown, waarna ze samen met nog een huilebak uit het Nederlandse vrouwenteam zijn gestapt. Zogenaamd omdat ze 'zich schamen' dat ze met een trans vrouw een team moesten delen. Ik denk dan, als je zo slecht tegen je verlies kan, moet je misschien voor spek en bonen meedoen. Of gewoon je bek houden. Maar goed.

Ik sport al jaren niet meer in groepsverband, trouwens. Al heb ik altijd met veel plezier gevoetbald. Nu sta ik soms langs de kant of zit ik in een stadion. Het is vooral genieten als ik Vivianne Miedema zie spelen, mijn mede-Drent waar ik stiekem altijd een soort gekke crush op had. Misschien is het haar nuchterheid, of haar queerness. Want in het vrouwenvoetbal, kan dat natuurlijk allemaal gewoon. Of nou ja, dat zeggen ze. Of, nou ja, hier dan, in Nederland. Laten we vooral even vergeten dat er in de meeste Zuid-Amerikaanse landen tijdens vrouwenwedstrijden nog geregeld antilesbische scheldwoorden vanaf de tribune klinken. En tijdens het WK afgelopen zomer bleek dat ruim 20 procent van de berichten op social media homofoob waren. Vooral speelsters uit de VS, Argentinië, Australië en Engeland waren het mikpunt.

En dan is het ook niet gek, om te bedenken dat er nog steeds geen openlijk mannelijke homoseksuele topvoetballers uit de kast zijn. Want zelfs in 2024 is er nog geen ruimte voor hen en ook op de KNVB kunnen ze niet rekenen want zij hadden de ballen niet om voet bij stuk te houden rondom de OneLove band. Je zou ook maar eens een keer ergens echt voor staan als organisatie, stel je even voor. En óf de KNVB ergens voor staat? Ja, voor het schorsen van non-binaire keeper Jays omdat de tegenstander weer huiliepruilie, zieliepielie deed toen ze verloren van diens team.

Ik doe zelf elke dag een huiliepruilie, zieliepielie om de staat van de anti-homowetgevingen in de wereld. Alleen al afgelopen jaar hebben zes Afrikaanse landen stappen ondernomen om hun anti-homowetten aan te scherpen. Zo was het in Ghana al strafbaar om seks te hebben met iemand van hetzelfde geslacht, maar willen ze het nu door nieuwe wetgeving zelfs mogelijk maken om drie jaar in de cel te belanden als je alleen al als LHBTI'er wordt aangemerkt. Ik kan alleen maar een algemene voorstelling maken van de angst die onze community daar voelt. Ik wou dat ik ze allemaal een veilige plek kon bieden, maar waar moeten we dan heen?

Ik heb lang gewacht met het schrijven van deze speech. Ik dacht eerst dat het uitstelgedrag was, dat ik het druk had. En daar zit vast een kern van waarheid in. Maar ik heb ook gewoon geworsteld. Met de inhoud, met de waarheid. Want het is allemaal niet zo gezellig. Het gaat allemaal niet zo lekker. En ik had veel liever een soort utopie willen schetsen. Een warme wereld, een *free Palestine*. Een wereld waarin je buurvrouw non-binair is, en iedereen biseksueel. Waar je je pa kan vragen om *anal douche* tips, en onze minister-president een Zwarte *they/them twink* is.

Ons volkslied is een nummer van Troye Sivan en Alice Olsthoorn met een vleugje Lil Nas X. Iedereen zingt uit volle borst mee, plat of dubbel D naar keuze, want artsen zijn een middel in deze wereld, en geen gatekeepers, geen poortwachters, niet de baas over jouw lijf. Iedereen heeft groen licht. Hormonen haal je gratis in de supermarkt, waar je een aai over je bol krijgt van de kassamedewerker, en complimenten over je make-up, je outfit of je haar. Aan niemand ben je meer verantwoording schuldig. Geen deskundigenverklaringen of gesprekken met experts. Jij bent je eigen expert.

Een wereld waarin Marsha P. Johnson nooit vermoord is, en er nooit iemand klappen vangt. Een wereld van gelijke rechten, want diversiteit is de norm. Grenzeloze *queer liberation* zonder homofobie als Westers export-product. West-Afrika is het nieuwe homoseksuele walhalla. Nigeria is nu een plek waar mijn vrienden Timi en Adunni zonder angst zichzelf

mogen zijn. Waar ze niet vandaan hoeven te vluchten. Adunni is zelfs, naar haar eigen wens, president.

Op scholen heb je een verbod op het opdringen van heteronormativiteit. Dat krijgen we niet langer door onze strotten geduwd. En wiskunde mag je skippen want je krijgt les in queer history. Biologielessen worden moker woke. Echt, Geert zou gillen. Maar in mijn wereld is hij er niet. In mijn wereld staan er dragqueens voor de klas en gaan de grootste politieke vraagstukken over tops en bottoms en of dat nog wel van deze tijd is. Ellenlange debatten worden erover gevoerd. We maken ons enkel nog druk over de kleur van het asfalt, en of een regenboogpatroon toch echt (te) overdreven is. Het is elke maand Pride maand. Al mogen de hetero's Koningsdag houden. Als een soort herinnering aan wat ooit was, want het Koningshuis is natuurlijk geen onderdeel van mijn wereld.

Ik fantaseer dagelijks over deze utopie. Verzin er steeds meer dingen bij. Soms creëer ik mijn eigen micro-utopie, gewoon achter de voordeur. Waar mijn vriendin en mijn kattenkind op me wachten, waar ik iedereen en vooral mezelf mag zijn. Maskers op en af. Boyfriend of partner. Soms ouder, soms papa van mijn kat. Soms neem ik mijn utopie ook mee naar buiten. Dan organiseer ik activiteiten zoals ik laatst deed, toen ik met een groepje queers naar Drenthe ging. Op hunebed-tour, ik ben namelijk dol op hunebedden, maar ik zal dat zijspoor even bewaren voor een andere keer. Maar als ik naar buiten ga, breekt mijn utopische bel. De realiteit zit dan gewoon koffie te drinken op het terras bij het hunebedcentrum, wat trouwens echt een aanrader is. Dat hunebedcentrum, niet per se de realiteit. De realiteit zag er die dag uit als twee dames (*aanname*) op leeftijd. Daar moet ik wel bij zeggen dat ik zelf 24 ben, dus voor mij ben je al op leeftijd als je de 35 gepasseerd bent, *no offense*. Maar zij zaten denk ik al in hun zestiger jaren.

De realiteit is de ongefilterde, luide transfobie uit hun monden. De "Ze slaan te ver door" en "Een hen is gewoon een kip hoor." maar ook "Ik ben blij dat mijn kinderen dat allemaal niet doen." De realiteit is mijn ongemak, mijn schaamte. Maar ook mijn moeder. Mijn moeder die afwacht tot de dames opstaan en weglopen, er vervolgens achteraan stormt en ze toespreekt. Ze stond te trillen op haar benen van woede en frustratie toen ze riep dat ze blij is met haar kind die ze met 'hen' mag aanspreken. En dat ze trots is. En, ze sloot af met de iconische woorden: Ik hoop dat al je kinderen gay zijn. De realiteit is *allyship*. De realiteit is mijn kleine broertje van negen dat ik heb geleerd dat *silence violence* is. Dat hij zich daardoor nu uitsprekt in de klas tegen homo- en transfobie, racisme en discriminatie, wat zelfs op die leeftijd nodig is.

De realiteit is ook het feit dat ik bij de Europese verkiezingen kon kiezen uit minstens vier non-binaire kandidaten. Zelfs een trans vrouw van kleur stond op de lijst. Zij kreeg mijn stem. En in Duitsland zijn ze wél bezig met het versoepelen van hun versie van de Transgenderwet, net zoals in Zweden. De realiteit is ook gewoon HEMA Pride tompoucen, gelukkig krijgen we dat nog wel. Maar het allerbeste nieuws van deze week was voor mij toch echt de aankondiging dat K3 voor het eerst een show doet tijdens de Amsterdam Canal Parade. Als er iemand in glitterpakjes arriveert, dan zijn zij het wel. Misschien doen ze dan wel een soort queer medly met hits als 'Homo's aan de top' en 'Ik ben mijn hart verloren in de Lellebel' maar ze doen vast en zeker 'ALLE KLEUREN VAN DE REGENBOOG', anders is de volgende melding van queergerelateerde incidenten rondom de Amsterdam Pride van mij. Hoe durven ze.

Ik wilde een festival niet openen met een speech waarna je in een hoekje wil zitten huilen, om de staat van de wereld en de staat van de queers. Ik had een ontzettend positieve insteek voor ogen. Een hoopvol verhaal. Maar dat zou niet de algemene waarheid zijn.

Wel wil ik mijn speech afsluiten met een verzoek. Of we allemaal alsjeblieft meer ruimte in kunnen gaan nemen. Dat we nog veel meer samen gaan komen, om successen te vieren, feestjes te vieren, om onszelf te vieren. Want ondanks alle bittere ellende, vier ik jou elke dag. In alles wat ik doe. En ik vier mij, maar vooral ons. We moeten blijven samenkomen, elkaar een veilige plek bieden, een micro-utopie. En als we dan toch bezig zijn, kunnen we maar beter dansen en zingen op K3, in een leren string terwijl de hetero's aangeschoten toekijken. Want hoe kan ik anders dan afsluiten met de legendarische woorden, die na 24 jaar nog ontzettend relevant zijn:

Niemand op straat spreekt je aan, ziet je staan
Waarom doen mensen elkaar toch zo'n pijn?
Zou het niet beter zijn als wij voortaan
Verdraagzaam zijn (verdraagzaam zijn)
Van Afrika tot in Amerika
Vanop de Himalaya tot in de woestijn
(Afrika tot in Amerika)
Ja, wij zijn zoveel mooier als we samen zijn

Dankjewel.